

Република Србија

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ

Посл.бр.Гж.1470/16

Дана 20.10.2016 године

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Петра Јовановића, председника већа, Споменке Драгаш и Милане Миличковић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца АА ..., кога заступа Владимир Стоиљковски адвокат у Зрењанину против туженог ББ из ... кога заступа Здравко Ћосић адвокат у Зрењанину, ради исплате, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Зрењанину, посл.бр. П-1090/15 од 26.11.2015 године, у нејавној седници већа одржаној дана 20.10. 2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба тужиоца се УСВАЈА и пресуда Основног суда у Зрењанину П.1090/2015 од 26.11.2015.године **ПРЕИНАЧАВА** у побијаном делу из става 1.диспозитива тако што се решење о извршењу Основног суда у Зрењанину Ив.186/2015 од 09.03.2015. године **одржава на снази** за исплату износа од 7.320,83 еура са законском затезном каматом по стопи и начину обрачуна која је прописана Законом о затезној камати почев од 13.02.2015 године па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и трошкова извршног поступка у износу од 47.590,00 динара, на име трошкова извршења.

Преиначава се решење о трошковима поступка садржано у ставу 2.диспозитива побијане пресуде тако што се обавезује тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 80.680,00 динара у року од 15 дана.

Обавезују се тужени да тужиоцу, на име **трошкова жалбеног поступка**, исплати износ од 22.500,00 динара, у року од 15 дана .

ОДБИЈА се захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у у Зрењанину, посл.бр. П-1090/15 од 26.11.2015. године укинута је решење о извршењу Основног суда у Зрењанину бр 24 Ив.186/2015 од 09.03.2015. године којим је обавезен тужени да у року од 3 дана

исплати тужиоцу износ од 7.320,83 еура са законском затезном каматом по стопи и начину обрачуна која је прописана Законом о затезној камати почев од 13.02.2015 године па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и трошкова извршног поступка у износу од 47.590,00 динара, па је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован у целости. Обавезан је тужилац да туженом плати трошкове парничног поступка у износу од 78.324,00 динара.

Против ове пресуде дозвољену и благовремену жалбу је изјавио тужилац из свих жалбених разлога са предлогом да се првостепена одлука преиначи и тужбени захтев усвоји у целости, односно да се укине и предмет врати на поновни поступак.

Тужени је дао одговор на жалбу.

Жалба тужиоца је основана.

Испитујући првостепену пресуду у границама разлога наведених у жалби и пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП-а, као и на правилну примену материјалног права у смислу одредбе члана 386. став 3. ЗПП-а, другостепени суд налази да у поступку нису учињене битне повреде поступка те да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, материјално право погрешно примењено.

У првостепеној пресуди утврђено је да је дана 15.03.2013. године тужилац као давалац кредита, са "ВВ" из ..., као корисником кредита закључио Уговор о дугорочном кредиту бр...., за финансирање обртних средстава у динарској противвредности од 2.500.000,00 динара, што по средњем курсу НБС на дан одобравања кредита чини вредност од 22.263,56 еура, са роком враћања кредита од 18 месеци од дана пуштања кредита у течај, укључујући и „grace“ период за главницу 5 месеци од дана пуштања кредита у течај, односно да је корисник кредита по истеку „grace“ периода, дужан да отплату изврши у 13 једнаких месечних рата у складу са Планом отплате који је саставни део уговора и то у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан измирења обавеза. Дана 15.03.2013 године тужилац је са туженим закључио Уговор о јемству уз предметни Уговор о дугорочном кредиту, као јемцем платцем и истог дана потписао две менице без протеста и то АА... и АА.... Дана 16.03.2013 године тужилац је пустио средства за кредит ВВ“ у износу од 2.500.000,00 динара. Дана 12.02.2015 године тужилац је попунио меницу АА... на износ од 7.320,83 еура а дана 06.03.2015 године, тужилац је путем пуномоћника поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе-менице АА..., против туженог, ради наплате 7.320,83 еура, који износ по евиденцији тужиоца представља дуг привредног друштва ВВ... Туженом меница није поднета на исплату од стране тужиоца, већ је 22-ог дана по доспећу (дуг доспео 12.02.2015 године), 06.03.2015. године поднет предлог за извршење Основном суду у Зрењанину, који је дана 09.03.2015. године донео решење о извршењу Ив.186/2015.

Овај суд налази да су за одлучивање о захтеву тужиоца меродавне одредбе Закона о облигационим односима и то чл. 414, 997 и 1004 ст.3 ЗОО.

Не може се прихватити правни став првостепеног суда о неоснованости захтева тужиоца у односу на туженог применом одредбе чл 37 Закона о меници и губитка права тужиоца као имаоца менице који није у роковима и на начин прописан законом презентовао меницу на исплату туженом, као регресном меничном дужнику.

Одредба чл.997 Закона о облигационим односима прописује да се јемац обавезује према повериоцу да ће испунити пуноважну и доспелу обавезу дужника ако овај то не учини, док је чл.1004 ст.3 ЗОО прописано да јемац платац одговара повериоцу као главни дужник за целу обавезу и поверилац може захтевати њено испуњење од главног дужника или јемца платца или обоје у исто време као солидарних дужника. Тужени одговара за исплату утуженог износа повериоцу (тужиоцу) за целу обавезу и тужилац може захтевати њено испуњење, било од главног дужника, било од јемца платца, или истовремено (солидарно јемство).

У конкретном случају, две менице које је тужилац издао, а носе серијске бројеве АА... и АА... представљају средство обезбеђења потраживања које је проистекло из уговора о јемству од 15.03.2013. године.

Као средство обезбеђења уредног извршења обавеза по уговору о јемству, тужени је потписао две соло менице. Он је такође потписао и менично пуномоћје дана 15.03.2013. године те је заједно са главним дужником, постао солидарни јемац испуњења обавезе по основу уговора о кредиту.

Меница се не мора подносити-презентовати на исплату регресним дужницима, јер против њих ималац менице може подићи регресну тужбу и без те презентације. Регресни дужници су, сагласно закону индосант, трасант и остали обвезници испуњења меничне обавезе, па је и тужени као авалиста.

Презентација менице на исплату пре рока доспелости менице, коју првостепени суд налази за приоритетно важну и у одсуству законитог поступања у смислу презентације менице туженом одбија захтев у односу на њега, не би била од одлучног значаја за постојање обавезе туженог у односу на тужиоца.

Тужени је у обавези да, сагласно чл.1004 ст.2 ЗОО тужиоцу исплати износ дуга који има привредно друштво ВВ..., као лице за чије испуњење обавезе је јемчио.

У смислу чл.1002 ст.2 ЗОО, оправдано је одржати на снази решење о извршењу Основног суда у Зрењанину Ив.186/2015 од 09.03.2015. године за исплату износа од 7.320,83 еура са законском затезном каматом по стопи и начину обрачуна која је прописана Законом о затезној камати почев од 13.02.2015 године па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и трошкова извршног поступка у износу од 47.590,00 динара, на име трошкова извршења.

Спрам успеха тужиоца у поступку, тужени је у обавези да тужиоцу накнади трошкова поступка, па је утолико преиначено решење о трошковима спора садржано у ставу 2. диспозитива побијане пресуде и тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 80.680,00 динара, и то : на име адвокатских трошкова, састава тужбе и једног образложеног поднеска износ од по 11.250,00 динара и на име приступа на два одржана рочишта износ од по 12.750,00 динара, те на име судске таксе на тужбу и пресуду износ од по 36.340,00 динара, који трошкови су у складу са Тарифом и наградама за рад адвоката у РС и Таксеном тарифом у РС.

Тужилац је успео у поступку по жалби, због чега је тужени у обавези накнаде трошкова другостепеног поступка. Трошкови који тужиоцу припадају односе се на састав жалбе од 22.500,00 динара. Тужиоцу нису досуђени тражени трошкови на име судских такси, јер исти нису опредељени, у складу са одредбом чл. 163. ст. 2. ЗПП, при чему је овај суд имао у виду да првостепени суд није разрезао судску таксу на име састава жалбе.

Овај суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова насталих подношењем одговора на жалбу, на основу одредаба чл. 154. ст. 1. у вези са чл. 165. ст. 1. ЗПП, јер ти трошкови нису били потребни за вођење поступка. Одредбом чл. 380. ст. 1. ЗПП прописано је да противна странка може у року од 15 дана да поднесе одговор на жалбу, па како је поменуто право прописано као могућност, али не и обавеза парничних странака, трошкови коју тим поводом настану нису неопходни ради вођења парнице.

Са изнетих разлога донета је одлука као у диспозитиву, применом одредбе чл. 387 став 1 тачка 5 и 394 ст. 1 тач. 4 ЗПП.

Председник већа – Судија

Петар Јовановић, с.р.
з.т.о.

Напомена:

Рев 893/2017 од 27.09.2017. одбијена као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1470/16 од 20.10.2016. године.